

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. augusztus 18.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

FÉLSZÍVŰ VALLÁSOSSÁG

Alapige: Hóseás 14,2-9

Így szól az Úr: Térj meg, Izráel, Istenedhez, az Úrhoz, mert bűnöd miatt buktál el!

Ezeket a szavakat vigyétek magatokkal, amikor megtértek az Úrhoz, ezt mondjátok neki: Bocsáss meg minden bűnt, és fogadd szívesen, ha ajkunk gyümölcsét áldozzuk neked!

Assíria nem segít meg minket, lóra sem ülünk többé. Nem nevezzük többé Istenünknek kezünk csinálmányát. Csak nálad talál irgalmat az árva.

Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult rólok haragom. Harmat leszek Izráelnek: virágzik majd, mint a lilium, gyökeret ver, mint a Libánon fái. Ágai szétterülnek, ékes lesz, mint az olajfa, és illatos, mint a Libánon. Újra Isten oltalmában fognak élni, gabonát termesztenek, virágzanak, mint a szőlő, híresek lesznek, mint a libánoni bor. Efraimnak semmi köze többé a bálványokhoz. Én meghallgatom, és törődöm vele. Olyan vagyok, mint a zöldellő ciprus, tőlem kapod gyümölcsödöt.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hálásan köszönjük, hogy hallottad ezt az énekben elmondott imádságot, hitvallást is. Legyen ez kedves előtted.

Magasztalunk téged azért, mert irgalmas és kegyelmes Isten vagy, aki megbocsátja a bűnt, türelmed hosszú, szereteted nagy.

Áldunk azért, mert ennek a jele az is, hogy most újra van szavad hozzánk.

Köszönjük, hogy tudhatjuk: a te igéddel bármi jót el tudsz végezni az életünkben. Alázatosan kérünk, szólj hozzánk személyesen és meggyőzően.

Könyörgünk hozzád, Atyánk, aki jól tudod, mire van szükségünk, hogy adj esőt a te kegyelmedből, ne menjen tönkre a vetésünk. Könyörgünk hozzád, add nekünk a te igéd lelki esőjét is, ne szikkadjon ki a lelkünk, hanem legyen gazdag gyümölcsstermő az életünk.

Így kérünk, szólj, mert hallják a te szolgálaid.

Ámen.

Igehirdetés

Sokan olvassuk most kalauzunk szerint Hóseás próféta könyvét. Ő az északi országrészben, Izráelben munkálkodott Krisztus előtt 750-720 között. Működésének az elején II. Jeroboám volt Izráel királya, s ő alatta virágozni kezdett az ország. Nagy gazdasági és kulturális fellendülés, és ezzel párhuzamosan súlyos vallási és erkölcsi hanyatlás kezdődött el.

Hóseás azt a feladatot kapta Istentől, hogy figyelmeztesse a népet még idejében, hogy ha továbbra is megosztott szívvel próbálják tisztelni Istent, akkor számoljanak azzal, hogy az nem igazi istentisztelet, és annak a temérdek társadalmi nyomorúságnak, ami miatt szenvednek, s aminek a gyógyításában tehetetlenek, ez az oka. Eltávolodtak Istentől, magukra maradtak, s így nem lehet boldog nemzetet építeni.

Ez volt a feladata Hóseásnak, és ebben a megrendítő prófétai könyvben három kulcsszóval találkozunk újra és újra, amelyek egymással összefüggenek: szövetség, irgalom, megtérés. Isten újra és újra tudatosítja bennük, hogy megszegték velük kötött szövetségét, de Ő irgalmas, és kész visszafogadni a tőle elpártolt népet, ha bűnbánattal visszatér, és az utolsó fejezetben, a 14-ben, részletesen olvashattuk most a visszatérésnek a módját, hogyan találhat vissza az Istentől elkóborolt nép a szövetséges Istenéhez.

Vegyük sorra ezt a három fogalmat, s kiderül, hogy ezek nem elvont fogalmak, hanem nagyon is meghatározzák a hétköznapi életet.

1) A szövetség. Az egész Szentírás arról szól, hogy Isten népével szövetséget kötött, és a választott nép ezen belül biztonságban van. Aki őket bántja, Istennel találja magát szembe, aki hűséges szövetséges. De ha kilépnek ebből a szövetségből, védtelenné válnak.

A szövetségsejés leggyakoribb módja akkor az volt, hogy az emberek hasonlítani akartak a környezetükhöz, az őket körülvevő pogány népekhez, és elkezdtek azoknak a bálványszobrait is istenként tisztelni. Soha nem tagadták meg nyíltan az Urat, de az Ő tisztelete mellett imádni kezdték ezeket a bálványokat is. És Isten szemében éppen ez az „is-is” volt rettenetes bűn, ami mindig súlyos ítéletet vont maga után, mert félszívvvel nem lehet Isten-félt életet élni. A megosztott hit hitetlenség, a szövetségnek a durva megszegése.

Tudniillik Isten szövetsége totális és kizárólagos. Totális, ez azt jelenti, hogy az élet egész területére kihat, tehát a szövetséges nép életében mindenütt Isten akaratának kell érvényesülnie. Nemcsak a vallás területén, hanem a pénzügyekben, az emberi kapcsolatokban, a szerelemben, és minden politikai és társadalmi kérdésben is. A „kizárólag” azt jelenti, hogy ilyen kapcsolatba senki mással nem kerülhet a szövetséges nép.

Egyébként ugyanezt tanítja a Szentírás a házasságról is, hogy az totális és kizárólagos szövetség. Ezért hasonlítja Isten igéje sokszor a házasságot az Isten szövetségéhez, vagy a szövetséget a házassághoz. Totális és kizárólagos, és ha a nép ezt nem veszi komolyan, akkor tudomásul kell vennie, hogy vannak dolgok, amiket félig nem lehet csinálni. Vagy teljes szívvel, vagy ha egy kicsit is csökkenti akarja ezt a mértéket az ember, akkor az nem számít, nem érvényes semmi.

Van egy egyszerű, de nagyon találó kép ebben a könyvben, amivel Hóseás próféta a nép akkori lelki állapotát szemlélteti. Éppen a mai napra kijelölt szakaszban van ez: Olyan lett Efraim (ez Izráelnek a másik neve), mint a meg nem fordított lángos. (7,8). Ez mit jelent? Azt jelenti, hogy az akkori kenyér olyan volt, mint a mai lángos, és úgy sütötték, hogy a tűz fölé egy lapos követ tettek, a tűz azt a követ átforrósította, és a tésztát rátették a forró kőre. Amikor az alja megsült, megfordították, a másik fele is megsült és lehetett enni. Ha viszont nem fordították meg, akkor az alja megégett, a teteje meg nyers maradt. Így ehetetlen, élvezhetetlen, használhatatlan.

Ezzel a képpel szemlélteti Isten a prófétán keresztül, hogy ilyen használhatatlanokká váltak ők, mint a félig sült, megégett és felerészben nyers lángos. Használhatatlanná vált a félszívű, megosztott hitű nép arra, amire Isten eredetileg rendelte, hogy a pogányok világossága legyen, hogy hiteles információkat adjon az élő Istenről azoknak, akik nem ismerik még Őt, hanem a kezük csinálmányát, a maguk alkotta szobrokat imádják istenekként, amik se nem hallanak, se beszélni nem tudnak, se nem segítenek rajtuk soha. Miközben az élő Isten várja a pogányokat is, csak nem ismerik a pogányok, és ezért nem fordulnak hozzá. Használhatatlanná vált a nép erre az Istentől kapott szép feladatra.

Milyen az ilyen félig-meddig vallásos ember, a megosztott hitű, a félszívű vallásos ember? Olyan, mint az a férfi, aki hazamegy este a munkából, kint a lépcsőházban elrejt egy csokor rózsát, aztán bemenne megcsókolja a feleségét, játszik egy kicsit a gyerekekkel, együtt megvacsorázik a család – milyen hangulatos! Utána megmosakszik, kivesz a szekrényből egy tiszta, a felesége által kivásalt inget, elmegy a csokor rózsával a szeretőjéhez, és ott alszik. – Milyen magatartás ez? Meddig lehet ezt tūrni, és mit szólnak ehhez a gyerekek, meg mindazok, akik megbotránkoznak? És milyen következménye lesz annak? Mert minden ilyen hűtlenség magában hordja az ítéletét, ami feltétlenül előbb-utóbb be fog következni. Van, amit félszívvel nem lehet csinálni.

Mint ahogy lehetetlen az, hogy valaki csak az egyik lábára csatoljon gólyalábat és megpróbáljon úgy járni. Nem megy! Lehetetlen. Ugyanígy lehetetlen az, hogy valaki elhatározza, hogy csak a munkaidő felét tölti a munkahelyén. Rövid úton elbocsátják. Egy morbid hasonlatot is mondok: mint amikor az orvos félig végezne el egy műtétet. Felnyitja a beteget, elvégzi, amit ott kell, és itt abbahagyja. Összevarrás, bekötözés nincs. Ebbe bele is lehet halni.

Amikor ugyanezt csinálja lelkiképpen Isten népe, akkor sokszor azt észre sem veszi. Kell egy próféta, aki által figyelmezteti Isten az embereket, és sokszor még ezt a figyelmeztetést sem veszik komolyan. A félszívvel, a megosztott hittel gyakorolt vallásosság olyan: itt imádkozunk, otthon meg káromkodik az ember. Itt zengjük a zsoltárt, otthon meg zeng a veszekedés úgy, hogy a szomszédok is megbotránkoznak. Erre mondja Jézus drasztikusan: az ilyen langyos vallásosokat kiköpi. Azt mondja a Jelenések könyvében: Mivel nem vagy sem hideg, sem forró, kiköplek téged az én számból. Az ilyen használhatatlan, élvezhetetlen, értéktelen.

Ez olyan bűn, amit nem lehet ítélet nélkül hagyni. Ezért van az, hogy Isten még Hóseás gyermekeinek a nevével is arra akarja felhívni a nép figyelmét, hogy ezek után jön az ítélet. Most még abba lehet hagyni. Ezért küldte Hóseást. Most még vissza lehet térni bűnbánattal. De ha nem, feltétlenül jön az ítélet.

Született egy kislánya Hóseásnak. Azt mondja Isten: nevezd őt így (a Károli fordításban benne van az eredeti héber név is, mert ez személynév volt, nem kell lefordítani): Ló Rukhámáh, ami azt jelenti: nem kegyelmezek. Utána születik egy kisfiú. Azt mondja: nevezd úgy: Ló Ammi — nem népem. Mert ti nem vagytok többé az én népem, és nincs irgalom a számotokra, ha nem tértek meg ebből a félszívűségből.

Jó lenne, ha ma este megvizsgálnánk mindnyájan, nem jellemez-e minket akármilyen vonatkozásban ez a félszívűség, a megosztott hit, az is-is, hogy soha nem tagadtuk meg az Istent, bízunk Őbenne is, meg emberekben, szerencsében, ki tudja miben is. És ha már erről van szó, vizsgáljuk meg azt is, hogy aki házasságban él, nem engedett-e ennek a kísértésnek: félszívvel. Vagy akár háromnegyeddal, mindegy, hogy mennyivel, ha nem teljes szívvel, az már nem érvényes — azt mondja Isten. Ebből kell megtérni.

2) És mit tudunk meg az irgalomról? Szegény Hóseásnak azt parancsolja Isten, hogy személyes életével is szemléltesse a nép előtt, milyen az, egy parázna feleséggel együtt élni. Mert Isten az Ő parázna népét hordozza még mindig szövetségi hűséggel.

A bálványtiszteletet lelki paráznaságnak, lelki házasságtörésnek, szövetség-szegésnek nevezi a Biblia. Ez Istennek a helyzete: egy parázna választott néppel él együtt, amelyik kacsingat a Baálokra is; ha baj van, visszaszalad Istenhez és kéri az Ő segítségét. Na, Hóseás, egyrészt éld át te magad, milyen ez, és hadd lásák az emberek, hogyan lehet együtt élni egy parázna asszonnyal. Egy prostituáltat kell feleségül vennie, aki utána is paráználkodik még, de születnek közös gyermekeik is. Őket nevezik így: nem kegyelmezek, nem vagytok többé az én népem.

Ráadásul azt is megparancsolja Isten, hogy bármit művel ez az asszony, de ha visszatér a férjéhez, mindig fogadja vissza, mert Isten is ezt teszi. Sokszor otthagyja Őt a népe, hátat fordítanak neki — olvassuk az első fejezetben —, de ha bűnbánattal visszatérnek, Isten kész megbocsátani, mert Ő irgalmas.

A Bibliában nyolc vagy tíz helyen fordul elő ez a mondat, a legkülönbözőbb korban keletkezett bibliai könyvekben, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, aki megbocsátja a bűnt, türelmed hosszú, szereteted nagy. Érthetetlen és kibeszélhetetlen az Isten irgalma a visszatérő bűnöshöz. Hóseás is gyakorolja ezt. Akármerre bocórgott el az asszony, ha visszajön, fogadja vissza és bocsásson meg neki.

Így hangzik a harmadik fejezetnek az első verse: „Ezt mondta az Úr nekem: szeresd csak tovább azt az asszonyt, aki más szeretője és házasságtörő — ahogyan az Úr is szereti Izráel fiait, bár más istenekhez fordultak.”

Az első fejezet arról szól, hogyan lett hűtlenné a nép Istenhez, és milyen ítélet lesz ennek a következménye. Ló Rukhámáh, Ló Ammi. Nincs kegyelem, nem vagytok az én népem.

A második és harmadik fejezet pedig arról, hogy az Úr nem akarja a bűnös halálát, és ha megtér, Ő szeretettel visszafogadja. Közvetlenül a gyerekek nevére vonatkozó parancs után mondja Isten népének: „De — így kezdődik a fejezet, egy ellentétes kötőszóval — de lesz még annyi Izráel fiainak a száma, mint a homok a tengerparton, és akkor ahelyett, hogy ezt mondanák: nem vagytok népem, ezt fogják mondani: az élő Isten fiai vagytok. Összegyűlnek majd Júda fiai és Izráel fiai, eljönnek az országból, mert nagy lesz még Izráel napja, és mondjátok testvéreiteknek: én népem és nővéreiteknek: Van irgalom.”

Istennek nem az utolsó szava, hogy nincs kegyelem, és nem vagytok többé népem, hanem az utolsó szava az, amivel az elején felolvasott szakasz kezdődik: „Térj meg, Izráel, Istenedhez, az Úrhoz...”

És mindez miért történik így? Mi már tudjuk. Nem azért, mintha Isten elnéző lenne. Isten a bűnnel szemben nem elnéző. Isten igazsága ugyanolyan masszívan érvényesül, mint az Ő irgalmassága. Csakhogy Ő végrehajtotta ezt az ítéletet máson. Nem az Ő népén, hanem azon a Jézus Krisztuson, aki soha nem vált hűtlenné az Atyához, aki soha nem követett el semmi bűnt, de magára vette másoknak a bűnét.

Ézsaiás Hóseás kortársa volt, és így írja le ezt könyvének az 53. fejezetében, amit sokan könyv nélkül is tudunk: „A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen. Az Ő sebei árán gyógyultunk meg. Az Úr Őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.”

Ezt nevezi a Zsidókhöz írt levél helyettes elégtételnek, amikor a bűn nélküli Jézus azt mondta: Atyám, azt az ítéletet, amire a te szövetségszegő néped rászolgált, ne rajtuk, hanem rajtam hajtsd végre. És a Biblia azt mondja: Aki ezt hiszi, az már nem megy ítéletre. Aki nem hiszi, az ragaszkodik hozzá, hogy rajta hajtsa végre Isten a megérdemelt ítéletet. De aki hiszi, nemcsak nem megy ítéletre, hanem ez megváltoztatja a szívét. Attól kezdve nem megosztott szívvel próbál Isten-félt életet élni, hanem teljes szívéből, teljes lelkéből, minden erejével, és teljes értelmével szereti azt az Istent, aki irgalmas és kegyelmes, megbocsátja a bűnt, türelme hosszú, szeretete nagy.

Aki ezt a maga életében egészen személyesen átéli, és tudja azt, hogy lezárhat egy szakaszt, a múltjára tökéletes bocsánatot kapott Jézusért (ezt jelenti egy szóval: irgalmas az Isten), az attól kezdve ragaszkodik a szövetséghez. Azt nem kell biztatni, nem kell magyarázni, hogy ez totális megkizárólagos, a szívébe van írva. Soha többé nem akar elszakadni attól az Istentől, akinek az irgalmából él.

Így mondhatja el saját hitvallásaként az ilyen ember azt a gyönyörű vallomást, amit Mikeás mond, miközben harcol a bűneivel, és eljut arra a bizonyosságra, hogy Isten neki megbocsátott: „Bizony, kegyelmes az Úr és nem tartja meg haragját örökké. Megbocsátja a bűnt, mert abban telik kedve.” — Nem furcsa kifejezés Istennel kapcsolatban, hogy miben telik a kedve? Neki ebben telik a kedve, hogy nem kell végrehajtani a beígért és megérdemelt ítéletet, hanem: megbocsáthatja a bűnbánó bűnösnek a bűnt.

Isten irgalmáról tehát ezt tudhatjuk meg.

3) És mi a módja annak, hogy az Istentől elbitangolt, neki hátat fordított nép visszatáljon hozzá?

Itt olvastuk ennek a menetrendjét ebben a néhány versben. Azt mondja itt először: „Térj meg, Izráel, Istenedhez, az Úrhoz, mert bűnöd miatt buktál el!” — Tehát nem mások vittek rossz utakra engem, nem mindnyájan így cselekszenek, nem ez a trendi ma, hanem: én vétkeztem. És az én nyomorúságaim oka az, hogy én vétkeztem. Miben? Nevezem néven.

Olyan kedves Isten, azt mondja: Ezeket a szavakat mondjátok az Úrnak, mikor eléje járultok: „Bocsáss meg minden bűnt, és fogadd szívesen, ha ajkunk gyümölcsét áldozzuk neked!” Utána jön három „nem” — tudniillik nem elég néven nevezni és megvallani a bűnt, hanem el is kell hagyni. Azt olvassuk a Példabeszédek könyvében, hogy aki rejtegeti, az belepusztul, de aki megvallja és elhagyja, ó mely boldog az! Isten azt akarja, hogy mi boldogok legyünk.

A három legjellemzőbb bűnt megvallják és megtagadják. „Asszíriától nem kérünk többet segítséget, lóra sem ülünk többé, nem nevezünk többé istenünknek kezünknek csinálmányait.”

Tudniillik a politikát akkor az jellemezte — szegény Jeroboám már kétségbeesésében kapkodott —, hogy hol Asszíriától, hol Egyiptomtól, hol keletről, hol nyugatról reméltek segítséget a fenyegető babiloni veszély ellen. Csak épp az Úrhoz nem folyamodtak. Ezt harsogták: mi meg tudjuk védeni magunkat, mi lóra ülünk, vannak itt katonák, van itt hozzáértés. Majd mi megmutatjuk! Aztán egyik vereség a másikat követte. Végül képesek voltak egy fából faragott szobortól kérni harci győzelmet, kezük csinálmányától, a Baál szobortól. — Most azonban azt mondják: nem, nem, nem. Soha többé nem magunkban bízunk, nem emberekben, nem az ördög segítségében bízunk — egyedül Benned bízunk, ha még visszafogadsz minket ezek után is. Bocsásd meg bűnünket! — A bűn felismerése, néven nevezése, bevallása, elhagyása.

És mi követi ezt? Egyszerre átélik a szövetségnek a melegét, biztonságát, áldásait. Újra azt a gazdagságot, amit az Isten közelsége és a hozzá tartozás jelent, mégpedig úgy, hogy nem nekik kell lelki teljesítményeket felmutatniuk, hanem Isten ígéri, hogy mit fog Ő cselekedni az életükben:

„Kigyógyítom őket a hűtlenségből”, (nem azt mondja: ugye soha többé nem lesztek hűtlenek — mint mi szoktuk a gyerekeinknek). Azt mondja: Én elkezdek gyógyítani titeket, kiveszem a szívetekből a lázadást. Kigyógyítalak a hűtlenségből. „Szívből szeretni foglak titeket.” Az Isten mérhetetlen és érthetetlen szeretete újra körülveszi őket. Újra biztonságban vannak. Meghallgatom és törődöm velük. Újra Isten oltalmában fognak élni. — A szövetség biztonsága. Azon kívül: kiszolgáltatottság és védtelenség. Azon belül: biztonság.

Természeti képekkel írja le annak az áradó életnek a gazdagságát, ami a hívó ember Istennel való bensőséges közösségből, szövetségéből ered:

A nagy szárazság idején, ahol hat hónapig is eltartott az, ami itt most néhány hónapja tart, hogy egy csepp eső sem esett, azt mondja Isten: „Harmat leszek Izráelnek.” Minden reggel egy kicsi eső, olyan bőséges harmat. És ebből élet fakad: ékes lesz, mint az olajfa. Illatos, mint a Libánon, gabonát természet-

tenek, virágzanak, mint a szőlő. Olyan vagyok, mint a zöldellő ciprus, tőlem kapod gyümölcsödöt.

Ez sem parancs, hogy teremjetez már több gyümölcsöt. Nem lehet, mert kiszáradt az életük Isten nélkül. Éppen csak tengődnek. Így csak vegetálni lehet. — Ez meg élet, gazdagon áradó élet. Megjelenik a víz, Isten mint harmat, és azt mondja: majd én olyanná formállak, hogy gyümölcsöt teremek. Gyümölcsöt a fák nem maguknak teremnek, hanem másoknak, vagyis újra hasznosak lesztek másoknak. Nem félig megsült, odaégetett és nyersen maradt lángos, ami ehetetlen, élvezhetetlen, haszontalan, hanem gyümölcsöktől roskadozó fák lesztek, amiről szedhetnek mások. És jönni fognak, és ti meggazdagítotok másokat. Mivel? Azzal, amit Istentől kaptatok. De erre csak a szövetségen belül lehet szert tenni. Ahhoz meg vissza kell térni abból a messzeségből, ahova elsodródtak.

Ahhoz meg kell fordulni, mert az első fejezet ezzel kezdődik: háttal vagytok nekem, és nem arccal. Amíg háttal vagyok Istennek, erőlködöm, és üzöm a magam kisdéd játékait, amiről azt hiszem, hogy Ő nem is látja, hiszen háttal vagyok. Ő mindent lát. Amikor megfordulok, akkor először is arcra borulok előtte. Aztán felismerem, hogy az én bűneim miatt vannak a bajok, aztán néven nevezem azokat, és elhagyom őket: nem, nem nem. És ugyanígy sok „igen” az Ő parancsaira, tanácsaira, ígéreteire. És ebben a közösségben gyümölcstermővé válik az embernek az élete.

A mi népünk nagy része is háttal van Istennek. Ennek megvannak azok a következményei, amelyekről itt is olvasunk. Olyan meglepő volt számomra, hogy akármelyik napilapból lehet olvasni ilyeneket ma is, amiket Hóseás sorol itt: „mivel elhagyátok az Urat, ezért pere van az Úrnak az ország lakóival, mert nincs igazság, nincs hűség, nem ismerik Istent az országban, esküdznek és hazudoznak, ölnek, lopnak és paráználnak, betörnek és vérontás vérontást ér.”

„Paráználnak, de nem szaporodnak.” Mondjak számokat erre nézve? Mert elhagyták az Urat, nem ügyelnek rá. Paráznaság és bor elveszi az észet. Aztán jön az ezotéria, a sok babonáság: Népem a fától kér tanácsot és a bot ad neki kijelentést. Asztrológusokhoz mennek, és különböző, Isten által utált gyakorlatot folytatnak. (4. rész).

A parázna lelkület tévelygésbe visz. Paráználnak Istenünk tisztelete helyett. Jobban szeretik a gyalázatos bálványt, mint oltalmazójukat. És Isten világosan ezzel zárja a felsorolást: az ilyen értelmetlen népnek el kell pusztulnia. Hacsak el nem jut hozzájuk ez a kedves hívás: térjetez meg, és mondjátok az Úrnak, hogy... — és akkor hallottuk, mit adott a nép szájába Isten.

Egy népnek a megtérése az egyének megtéréséből áll. Egy nép úgy nem térhet meg, egyenként kell megtérni. Nekünk kellene elkezdenünk. Miért? Mert mi hallottunk erről egészen konkrét módon. Nemcsak a mi életünket újítaná meg, hanem a körülöttünk élőkre is áldássá lenne, sőt ki tudja, hogy mi-mindenre tudná Isten felhasználni, ha ma kíméletlen őszinteséggel belenéznenk az ige tükrébe és megvizsgálnánk, hogy miben jellemez engem ez a félszívűség, a megosztott hit, ez az ímmel-ámmal vett langyos vallásosság? Miből kellene megtérnem?

Mire kellene határozott nemet mondani úgy, hogy abba is hagyom, mindegy, hogy mit szólnak hozzá, meg mi lesz a következménye.

Az lesz a következménye, hogy visszakerülök az Istennel való szövetségbe, és átélem annak az áldásait. És elkezd bennünk Isten hatalmasan munkálkodni, kigyógyít sokféle hűtlenségből, szenvedélyből, rossz szokásból, bűnből, és gyümölcstermővé teszi az életünket. Nem félig sült lángos leszünk az Isten gyalázatára és szégyenére, hanem lelki gyümölcsöket termő hívők, akik hitelesen tudnak Istenre mutatni, másokat hozzá vezetni, mások életét meggazdagítani.

Ami itt a Hóseás 14-ben fel van sorolva, szó szerint ugyanezt mondta Péter apostol pünkösdkor, amikor megkérdezték tőle — megérintve az igétől az emberek — most akkor, mit csináljunk? Ő megmondta, mit cselekedjenek. Az Apostolok Cselekedetei 2,38-ban így olvassuk ezt: „Térjete meg, keresztelkedjete meg mindnyájan Jézus nevében a bűnök bocsánatára, és kapjátok a Szentlélek ajándékát.”

Forduljatok meg, valljátok meg a bűneiteket — a keresztelés ennek a kifejezése volt, hogy meg akarok tisztulni, és tudom, hogy mitől akarok megtisztulni. Jézustól bocsánatot kaptok, tiszta lappal lehet újat kezdeni, és utána kapjátok a Szentlélek ajándékát, és termi majd az életetek a Szentlélek gyümölcseit. Gazdagon, Isten dicsőségére, mások javára.

Vagy lehet pancsikálni a langyos vízben, félig sült lángosként megutáltatni másokkal is a vallásosságot, vagy elhíttetni, megtéveszteni másokat, hogy ez lenne a keresztyénség, és akkor miattatok káromoltatik az Isten neve a pogányok között. Vagy termitek gazdagon a gyümölcsöt, és akkor látván az emberek a ti cselekedeteiteket, dicsőítik a ti mennyei Atyátokat.

Imádkozzunk!

Istenünk! Magasztalunk azért, hogy a te utolsó szavad nem az ítélet bejelentése.

Köszönjük a kedves hívást és azt, hogy még azt is a szánkba adod, hogy mit mondjunk neked, hiszen sokszor elfejtünk már őszintén imádkozni is.

Kérünk, hallgasd meg most az énekben elmondott imádságunkat és segíts, hadd legyen ez egészen személyes kérésünk:

„Jól tudod, Istenem, mily gyarló vagyok, különb-különb bűnre mily könnyen hajlok. Adjad: megtérhessek, mikor bűnt vallok. Igaz ítéleted ne ostorozzon, bűnből a Krisztusért ingyen oldozzon. Érdemem szerint rám átkot ne hozzon. Én pedig magamat egészen néked szentelem. Kegyelmes oltalmad legyen mellettem. Szentlelked és igéd legyen vezérem.”

Ámen.